

MAL SOM SEN

Riša Vrableca netreba našim čitateľom zvlášť predstavovať. Poznájú ho ako dvorného moderátora rôznych akcií, či už mesačníka Metropola, alebo týždenníka Slovenka.

Na pódium improvizujete, zabávate, a aj sám sa bavíte. Ako ste sa dostali k tomuto povolaniu?

Mal som sen. Krásny sen. Stal som na pódium, rozprával som a ľudia sa smiali. Mali rozžiarené tváre a boli šťastní. Bolo to veľkolepé. Z tohto sna ma zobudila mama a poslala ma do školy. Vtedy som mal 11 rokov. Ten sen sa mi tak veľmi páčil, že som si povedal, že raz budem moderátor a budem zabávať ľudí. Cesta bola určená. A práve ten sen ovplyvnil moju celoživotnú cestu. Začal som vyhľadávať možnosti, ako sa chytiť mikrofónu, a kde by bolo možné postaviť sa na pódium a moderovať. Mojou moderátorskou školou boli akcie na základnej, strednej a neskôr aj vysokej škole. Tie ma veľa naučili, tie boli mojou prvotinou. A môj sen už nebol iba sen, môj sen bol môj život. Život, ktorý som si vysníval.

Dlhé roky ste pôsobili v časopise Slovenka. Ako si spomínate na roky tu strávené?

Na ceste za mojim snom mi pomáhalo veľa ľudí. Veľmi ma ovplyvnili rozhovory s Alexandrom Dubčekom, Gustávom Husákom, Janom Pavlom II., kardinálom Tomkom, Karlom Gottom a inými osobnosťami. Všetci mi dali množstvo dobrých rád, ale jedno mali spoločné - cieľ a vieru. Každý veril v niečo iné, ale veril, a tak som začal veriť aj ja. :-)) Okrem známych osobností mi pomáhali aj bežní ľudia - moje učiteľky na základnej škole pani Alena Krchňavá, Júlia Balážova, učiteľky na strednej škole, ktoré pochopili, že matematika a chémia nie sú mojou silnou stránkou a podporovali ma v tom, čo ma baví. Všetci pani Rapošová, Bachratá a Schwendova? Úžasní ľudia. A obzvlášť veľkou mierou k môjmu snu prispeli kolegyně v časopise Slovenka.

Sam som nastúpil ako 20 - ročný, a ony mi veľmi pozitívne ovplyvnili môj život. Päť rokov v Slovenke bolo úžasných päť rokov. Bola to moja vysoká škola ľudskosti a úcty človeka k človeku. Elenka Ťapajová mi darovala na 21. narodeniny knihu Dale Carnegieho Ako získavať priateľov a pôsobiť na ľudí. A tá kniha mi zmenila život. V Slovenke som spoznal množstvo skvelých ľudí s obrovským charakterom, a to ma výrazne formovalo.

Ste Bratislavčan. Aký je váš vzťah k tomuto mestu? Ktoré sú aj obľúbenejšie zďakutia?

Bratislava je moje rodné mesto. Je to mesto, kde som vyrastal, mesto plné dobrých ľudí, ktorým vďačím za všetko, čo mám. Je to mesto plné jaziev a rán, ktoré na ňom zanechali roky, ale nie je krásne to, čo je krásne iba zvonku, krásna je ukrytá niekde inde, vo vnútri, v hĺbke. Milujem toto mesto, no však skoro rovnako ako našu planétu, ktorá je tiež mojim domovom. Viete, miesta netreba meniť, miesta sympatické vášmu srdcu si treba vytvárať. O tom to je. :-)) A moje obľúbené zákutia? Staré mesto, podhradie a Železná studnička.

Aktivita v najbližšej budúcnosti?

Chystáme s Andrejkou Halmešovou 5. ročník projektu Pretekaj ležďov. Chystám veľa iných nových projektov, ktoré by mali byť prínosom pre obyvateľov mesta a Slovenska. No však mojim najväčším projektom je byť dobrým človekom. Človekom, ktorý miluje ľudí a teší sa z doby, v ktorej žije, pretože šťastní ľudia šíria lásku, a tí nešťastní... To sa sem nehodí, život je taký krásny... :-))

-r-, Foto: Monika Kováčová